

Benedykt XVI

Przewodniczka Kościoła na drogach soborowej odnowy : rozważanie na placu Hiszpańskim : (Rzym, 8 grudnia 2005 r.)

Salvatoris Mater 8/1/2, 483-484

2006

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Przewodniczka Kościoła na drogach soborowej odnowy

[45] W tym dniu poświęconym Maryi staję po raz pierwszy jako Następca Piotra pod figurą Niepokalanej, tu, na placu Hiszpańskim, podążając duchowym szlakiem pielgrzymki, którą wielokrotnie odbywali moi poprzednicy. Czuję, że towarzyszy mi pobożność i przywiązanie Kościoła, który żyje w tym mieście – Rzymie, i na całym świecie. Przybywam niosąc z sobą niepokoje i nadzieje ludzkości naszych czasów, by złożyć je u stóp niebieskiej Matki Odkupiciela.

W tym szczególnym dniu, który upamiętnia 40. rocznicę zakończenia Soboru Watykańskiego II, przenoszę się myślą do 8 grudnia 1965 r., kiedy sługa Boży Paweł VI, kończąc homilię podczas Eucharystii na placu św. Piotra, zwrócił się do Maryi, «Matki Boga i naszej duchowej Matki (...) stworzenia, w którym obraz Boga odzwierciedla się z absolutną przejrzystością, bez żadnego zakłócenia, przeciwnie niż dzieje się to w przypadku każdego stworzenia ludzkiego». Dalej papież pytał: «Czyż nie powinniśmy wpatrywać się w tę pokorną Niewiastę, naszą Siostrę i zarazem naszą niebieską Matkę i Królową, przejrzyste i święte zwierciadło nieskończonego Piękną, (...) by rozpocząć naszą działalność posoborową? Czyż piękno Maryi Niepokalanej nie jest dla nas inspirującym wzorem? Dodając otuchy nadzieją?» I zakończył: «Myśl tę odnosimy do nas i do was; i to jest nasze najwznieśliwsze pozdrowienie, i oby Bóg zechciał – najbardziej skuteczne!» (*Insegnamenti di Paolo VI*, III, 1965, s. 746). Paweł VI nazwał Maryję «Matką Kościoła» i Jej zawierzył owocne wprowadzanie w życie postanowień soborowych w przyszłości.

Pomni tak licznych wydarzeń, które nastąpiły w ciągu minionych 40 lat, czy możemy nie przeżywać dziś na nowo różnych momentów, które wyznaczały drogę Kościoła w tym okresie? Maryja w ciągu tych 40 lat wspierała pasterzy, a przede wszystkim następców Piotra w ich odpowiedzialnej służbie [46] Ewangelii, była przewodniczą Kościoła w wiernym rozumieniu i wprowadzaniu w życie dokumentów soborowych. Dlatego w imieniu całej wspólnoty Kościoła pragnę podziękować Najświętszej Maryi Pannie i zwrócić się do Niej z takimi samymi uczuciami, jakie powodowały ojcami Soborowymi, którzy właśnie Maryi poświęcili ostatni rozdział Konstytucji dogmatycznej *Lumen gentium*, uwytłumiając nierozdzielny węzeł, jaka łączy Dziewicę z Kościołem.

Tak, pragniemy Ci podziękować, Dziewicza Matko Boga i Matko umiłowana nasza, za Twoje orędownictwo za Kościołem. Ty, która bez zastrzeżeń poddałaś się woli Bożej i poświęciłaś wszystkie swoje siły Osobie i dziełu Twojego Syna, naucz nas tak jak Ty zachowywać w sercu i rozważać w ciszy tajemnice życia Chrystusa.

⁹ „L'Osservatore Romano” 27(2006) nr 2, 45-46.

Ty, która poszłaś aż na Kalwarię, zawsze głęboko zjednoczona z Synem, który z krzyża dał Ciebie jako matkę swemu uczniowi Janowi, spraw, abyśmy także i my zawsze czuli, że jesteś przy nas w każdej chwili naszego życia, zwłaszcza w chwilach mrocznych i w czasie prób.

Ty, która w dniu Pięćdziesiątnicy wraz z apostołami prosiłaś w modlitwie o dar Ducha Świętego dla rodzącego się Kościoła, pomóż nam wytrwać w wiernym naśladowaniu Chrystusa. Na Ciebie z ufnością patrzymy, niczym na «znak niezachwianej nadziei i pociechy, dopóki nie nadejdzie dzień Pański» (por. n. 68).

Ciebie, Maryjo, nieustannie wzywają w modlitwie wierni w każdej części świata, abyś, uwielbiona w niebie pośród aniołów i świętych, orędowna za nami u Twego Syna, «dopóki wszystkie rodziny narodów, zarówno tych, które noszą zaszczytne imię chrześcijańskie, jak i tych, co nie znają jeszcze swego Zbawiciela, nie zgromadzą się szczęśliwie w pokoju i zgodnie w jeden lud Boży na chwałę Przenajświętszej i niepodzielnej Trójcy» (n. 69). Amen!

SALUTATIONEM „ANGELUS DOMINI” UNA CUM SUMMO PONTIFICE RECITANTIBUS

Rozważanie przed modlitwą «Anioł Pański»
(Rzym, 5 czerwca 2005 r.)¹⁰

Serce Odkupiciela

[...] Sercem, które bardziej niż wszelkie inne podobne jest do serca Chrystusa, jest bez wątpienia serce Maryi, Jego Niepokalanej Matki, i dlatego w liturgii są one czczone razem. Odpowiadając na wezwanie skierowane przez Najświętszą Pannę w Fatimie, Jej Niepokalanemu Sercu, które w sposób szczególnie kontemplowaliśmy wczoraj, zawierzamy cały świat, aby doświadczył miłosiernej miłości Boga i poznał Jego prawdziwy pokój.

¹⁰ „L'Osservatore Romano” 26(2005) nr 7-8, 31.